

V. ÉVFOLYAM
Megjelenik
minden vasárnap
Ára 3 hóra 1 ft. 56 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ - HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, jun. 25-én
1871.
26. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető után
tiszteletpéldány jár.
Egyes péld. ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kéz-
irat, mely 'Ludas Matyi'-nak
van szánva.

Előfizetési felhívás.

Azon tisztelt előfizetőinket, kiknek becses megrendelésük, illetőleg előfizetésük f. évi június utolján lejár, tisztelettel felkérjük sziveskedjenek új-bóli megrendelésüket minél előbb megtenni, hogy lapunkat fennakadás nélküli expedíaltathassuk.

A szerkesztő.

A germanizátzióról.

— ajánlva Majoros István zentai országos képviselőnek. —

Kérdéd: ugyan mit szóllok hozzá,
Mi felőle véleményem?!
Nemes barát! nekem oda van
Majd csak nem minden reményem!
Szomorú, hogy így van. — de engem
Nagy mester tanított erre,
E nagymester a história
Azért hivatkozom erre!

Bizony nagyon leverő dolog:
Hogy a magyar kivetkőzik
Nyelvéből is, mint ruhájából,
S hitvány majommá szegődik!
A hivatalkereső kalap
— Ez a legillendőbb neve —
Magyarország fővárosának
Ismét főczimere leve!!!

Ismét?.. hányadszor már!.. ugy bizony
Nézz csak vissza, -- nemes barát!
A multakra, mindig meglátod
Nemzetünkön: e maskarát!
Volt kaczagány, kalpag sarkantyú,
És ott volt mellette a kard..
Mely megtanítá emberségre,
Ki ellenünk állni akart!

Tárogató harsány hangjain
Fenlengő zászlókkal indult
Csatára Magyarország serge,
S mint vihar, mindent szerte dúlt; —
Magyar szó vezeté a harezba,
Magyar szív vert hős keblébe..
S ha elesett, a magyar zászló
Kisére a sir ölébe!

Károly

Dicsően vezérlé őket a z
 Kiról Kölesei ekként irt:
 „Fejedelmünk hajh! vezérünk hajh!“
 — Siratván a pontusi sirt! —
 S vége levén e dicső kornak
 Mi következett? mit tévénk?
 Gyalázat vád! . . — de csak kimondom —
 A mit más elhányt, — felvevénk!

Oda lett a mente, sarkantyú, —
 Csattos-czipő, czopf meg fászli
 Lón divat, — s a hősök helyére
 Oda ült egy sereg bászli:
 S megnótálta a dicső vezért,
 Számüzé mind a hősöket,
 S a sors változandó szélvesze
 A világba szórá őket!

Itthon elfelejték a nyelvet.
 Idegent vettek helyette,
 Becsődült a sok toprongyos had
 S a magyar kenyerét ette!
 Elaludt a nemzet, — altatták —
 S nehogy szabad mozgást tegyen:
 Bécsben jól gondoskodtak róla,
 Hogy az álom tartós legyen!!!

Felcsődíték a főket oda
 S adtak kincset, méltóságot.
 A papok össze szóttek — fontak
 Tömérdek sok házaságot,
 Minden magyar magnásnak adtak
 Egy-egy német gróf lányt nőül,
 És a nemzet aludt, . . s álmában
 Karatyolt folyvást németül!

Egyszer álmában nagyot rugott
 Hogy a koronát meghozták,
 Második József holta után
 Volt hühé! s még sokszorozták!
 Olvasd Keresztesi naplóját
 Majd meg tudod, hogy hogyan volt?
 Arany sujtás, — aztán szőrzsínór,
 Végre czopf, — és folt hátán folt!

De az álom egy alkalommal
 Alighogy véget nem ére, . .
 Midőn a magyar czopfra feccscent
 Szegény Martinovics vére!
 De egy dózis bécsi álompor
 Ismét megtevé a hatást. .
 S hosszú, hosszú évek során át
 Ismét aludt, aludt folyvást!

Mig nem a mi dicső öregünk
 Felkölté a mély álomból,
 Megtisztítá s kivetközteté
 A szennyes idegen lomból.
 És mi történt? tudjuk, — nem írom —
 Gyalázat! elfut a mérég. . .
 Ha gondolatim sebes szárnyán
 E förtelmes korhoz érek.

Hatvanegyben újra belénk szállt
 Negyvennyolezadiki lélek. . .
 A mit akkor láttam, barátom!
 Nem feledem el mig élek.
 Több száz ifjuesküdött Pesten
 — Elátkozva testét, lelkét —
 Hogyha elhagyja még valaha
 Szép nemzeti viseletét.

S most többnyire ott parádéznak
 A miniszteri büroókban,
 Köcsögkalap, kamásli, plundra!
 S fecckefarku majomrokkban:
 S beszél valamennyi németül, .
 S e virtusságra sokat tart —
 Tartám, — hogy a krisztus verje meg —
 Mert: másképp nem kaphivatalt.

Egy nemzet ifjuságát látom
 Csúf majommá átváltozni. .
 Lelkemnek, hogy ne volna oka
 Keserűn megbotránkozni?!
 Ezért mondám édes barátom!
 Nekem majd hogy reményem sincs. .
 Anyira megnyügzé nemzetünk
 Ez az utálatos bilincs!! *)

Nagy Bögös.

*) Ne ess kétségbe kedves vén brugósom! csak várj, lesz még Csicsón bucsu.
 M a t y i.

Eredeti levelek.

Tisztelt Ludas Mátyás ur!

A minapában boltoskámban rakosgatván egyetmást „Gebrüder Deutsch“-októl mázsaként veit makulatura papír-csomag között a Borsszem Jankónak első teljes évfolyamát találtam. A szomszéd Goroveista suszter komám épen akkor jött oda s meglátva a Borsszem Jankó példányait nagy örvendezve mondá: „no komám uram! ezért szép ajándékot kap.“

Hogy, hogy kérdém a komát?

„Hát nem olvasta a Borsszem Jankó 180-ik számát?

— Nem biz én a 179-iket se.

„No hát a 180-ik számban öreg bütökkel hirdeti a Jankó, hogy a ki azt az első teljes évfolyamot beszolgáltatja a Borsszem Jankóból fennállásaiig egy példányt kap ajándékol.“

— I prauch khán Porszenyjankó, mondám, hanem vigye el maga komám uram! úgy is azzal dicsekedett a követ választás alatt, hogy még maga Gorove ő méltósága is ír viczezeket bele. A komámnak kétszer se kellett mondani, csakugyan elvitte.

A mint kiment a Borsszem Jankóval az ajtón, az a kellemetlen orrfintorító szag is kezdett mungyárt elpárologni, a mely eddig boltoskámot bosszantólag betöltötte. Én mindig azt gondoltam, hogy a smirkász az a bűdös, pedig hát ime, most tudtam meg, mi okozta azt az undorító büzt. Csináltam egy kis verset is ez alkalommal, kérem Ludas Mátyás urat adjaki. Ime itt van:

Te borzas Ágai Dolfi!

Sok büzüset öszve firkálsz...

Most tudom már a büz oka

A zwibeles, s nem a smirkász.

maradok tisztelettel

Khäszmayer Flóridán

terézcárosi greizler.

Sziporkák.

Kérdi a színész a szolgálót, otthon vannak e a kis-asszonyok?

Igen is — felel a leány.

No hát mondja meg nekik, hogy estvére eljöjjenek ám a színházba, mert ma igen nagyszerű darabot adunk.

A szolgáló ez izenetet aztán így adta elő a kisasszonyoknak: azt izeni a színész ur, hogy a színházba ma tessék ám elmenni, mert igen igen nagy darabot adnak.

Gyöngyös városában a ferencrendiek gymnasiumában egy barát tanár felpofozott egy tanulót s midőn a szülők ezért panaszt tettek, azt az elégtételt kapták, hogy fajokat a tanár csufol lepiskolván a számárszékbe ültette. Hát nem méltán kérhetheti-e az ember:

Meddig garázdolkodnak még

Ezek a jó madarak?

Hiszen ők a pofozkodók

A legnagyobb számarak.

Szabadkai életképek.

XXI. kép

Miska bácsi nyílt levele a prépost bácsihoz.

Kedves Ivane!

Áhítatteljesen olvastam kennetteljes pásztori leveledet, melyben a „katholica anyaszentegyház látható feje IX. Pius pápa ő szentsége 25 éves pápaságának jubileumára“ a vallásos buzgalmu uri casinót, hova én is tartozom, meghívod.

Lám, minő szép az a katholica subordinatio! — A szentegyháznak két feje van: az egyik látható, a másik pedig nem látható; és daczára annak, hogy itt Szabadkán a két fej közül egyik sem látható: mégis úgy tiszteltetnek mintha láthatók volnának; holott a mi városunknak, illetőleg Lénárd Máté vejemnek csak fél feje van, vagy talán ennél is kevesebb, a kit mindenütt lehet látni, még a gombkötő utca balrakanyaruló „szorítójában“ is: és még sem akarják őt egy kis főispánsággal megjubileumozni. — Hallatlan halátlanság! Hidd el kedves Ivóm! ha nem félténem penziómat, melyet passus irói bokros érdemeimért huzok: úgy mindjárt beállanék a la Liszt *) barátnak...

Jövöre többet... most sietek Páter Szömör-esényihez jubileumos töltött káposztára. — A viszonttalálkozásig.

Miska.

Zombori pipacs.

Mártonfi bácsmegyei ujdonsült főispánról a „Bácska“ lap azt írja, hogy őt a megye már rég óta „Bácsmegye Deákjána“ nevezi.

A „Bácska“ azon elnevezés alatt valószínűleg a kis deákokat érti; mert a nagy deákokról felteszszük, miszerint tudják a szokás és decorum ama szabályát, hogy egy főispánnak nem illik kezt yűben tenni le a hivatalos esküt.

Kalamajka,

*) Óvakodjék Miska bácsi Liszttel elegyedni: mert különben könnyen megeshetik, hogy tele lesz Róma kukaczcza l.

Borsika.

Országos temetés.

Temetésre szól az ének,
Temetőbe kit kísérek?
Kísérik a régi megyét.
Mit megöltek Andrásziék!

Azon filiszterek fotografiái.

A kik Buda-Pestet germanizálják.

A tyúk és a farkasverem.

Igaz mese a száz mese száz képpel című világ krónikából.

Egyszer volt, hol nem volt tengereken túl volt,
Egy cifra tyúk folyvást kárált és kodácsolt ;
Eugeniának hívta a gazdája. . .
S mivel szép, cifra volt, sokat adott rája.
Egy ország szemetjén e tyúk hogy kapargált :
A feje bübjára egy bogaraeska szált.
Rug, kapál és szalad, ámde mind hasztalan
Nem bírhat magával, kinek bogara van.
A róka kérdezi vagy is a gazdája,
Hogy az ország utját, miért szaladgálja ?
„Jaj, jaj trónszakadás ; Izabella futás.
Királyválasztani jere te is pajtás !“
A rókának tetszett felettébb e beszéd,
Ő is hallotta már a dolognak nesztét.
Szaladnak és futnak kettecskén az uton
A róka futásban, túl is tesz a tyúkon.
Majd útjokat állja egy gavallér kakas,
Kinek a taréjja a gloire-ja magas.
A róka és a tyúk kissé megálltanak
S a kakas komára reá kiáltanak :
„Jaj, jaj trónszakadás ; Izabella futás,
Király választani, jere te is pajtás !“
A kakas berzengve, szárnyát köszörülí,
A tyúk mellett terem, a rókát kerüli.
Most már hárman futnak, sárban, fagyban, havon,
Hozzájok szegődik a nyul is Mac-Mahon.
Hogy többen legyenek hozzájok áll az öz
Pedig vele futni a többi alig győz.
Csak futnak, szaladnak, utjok girbe görbe. . .
Egyszer csak be esnek egy nagy mély gödörbe.
„Jaj hova jutottunk ?! Biz ez farkasverem.
Alig mondják ezt ki, a farkas ott terem.
A szeme tüzet hány, fogát csikorítja,
De száját istenes beszédekre nyitja :
„Az igazságos ég, a felséges isten,
Titeket felfalni, engemet segítsen,
Én ásattam ugyan ezt a farkasvermet,
De az isten adta hozzá a kegyelmet.
Ti mentetek volna királyválasztásra,
Hanem én a dolgot fordítom majd másra ;
A melyötök neve, nem tetszik én nekem,
Éhes vagyok, tehát gyomromba temetem.“

„Tyukom, bukom jaj de szép
Eugenia szép kép,
Róka, boka bár ravasz,
A neve szép tetszik az.
Kakas, bakas szép nagyon
Es is szép, hogy Mac-Mahon
Özöm, bözöm jaj de rút. . .
Gyomromba hát most ő jut.“

Igy szólott a farkas, — remeg a ki hallja —
S a csinos kis özet menten fel is falja.
Következett másnap a nyul is Mac-Mahon,
A ki ezt a dolgot restelette nagyon ;
Ámde mind hasztalan. Aztán jött a kakas
Ötet is gyomrába temeté a farkas. —
Szorult már a kapeza rókánál és tyúknál,
„Próbálgasd a szárnyad, hát ha te ki jutnál.“
Igy szólott a róka s a tyúk megfogadta ;
Kirepült s a vermet szépen oda hagyta.
Gondolkozik most már a róka magába. . .
Hogy s miként ne jutna a farkas gyomrába.
És ravasz agyában, megfőtt a gondolat :
A hatalmast hogy lefegyverzi hódolat.
Önként kínálkozik a dühös farkasnak.
Tetszik az alázat, a bösz hatalmasnak
„No csak máskor is hozz — így szól a rókának —
Számomra jó prédát ; most kész a bocsánat.“
Igy menekült meg a róka és a tyúk,
Pedig fő bünösök voltak, láttuk s tudjuk.
S a kik nem vétkeztek, az elesábitottak
Ártatlanul farkas fogára jutottak.

* * *

A ki tyúkra hallgat vagy bogár után fut,
Az farkas verembe vagy piszkos helyre jut.
S a ki a vén rókát követni akarja
Vigyázzék, mert bizony bizony kárát vallja.

Kotnyeles.

Ember e vagy állat ?

(Régi és új historia.)

Nagyon régen történt, mikor még Egerbe. . .
Nem volt mint jelenleg Archi Aepiskopus,
Nem volt még liezeum, és apáca zárdá,
Hanem csak egyszerű szegény Aepiskopus.
De már akkor is Saár, Veresmart, Visonta,
Gazdagabb bánya volt, mint Kalifornia.
Az az, hogy gazdag volt, maga csak a bányász,
Bányája vala a saári parochia.
A két másik falut csak mellék akolnak
Tekintette, hol egy csendes bojtárt tartott.
Ki néha gyónni, — vagy a sirba terelte
A nyáját, mit a sok szent malaszt elfojtott.
Azon korban indult ő szent püspöksége !
Pofozni liveit a szent bérmlásban,
Csakhogy a szent lélek, nem akart segíteni
Ő méltóságának e szent utazásban.
Nem volt még esinált ut Eger- s Kápolnáig.
Minden tiz lépésen elakadt a batár,
Pedig Kápolnától épen fele utja. . .
Teljes három mértföld még a saari határ.

Kápolnán nolle vagy velle — lovak végett. .

Megkellett állani Ő méltóságának.

De ő, s két szent társa, és nyalka huszárja,

Az iszonyu sárba le nem szállhatának.

Szemközt jött rá egy ur, kinek uradalma

Hatvan hold volt csak, — no. . meg az űs nemesség

Két rosz gebe, és egy rongyos boglyos czigány,

Emnyiből állt nála az egész eseléség.

„Kérdezd meg csak Danyi, kié az a batár“

Szólt az ur bosszusan, és volt is rá oka. .

Mert amott egy lónak szerszáma többet ért,

Mint az ő kocsija, és mind a két lova.

Danyi ment és kapott választ a huszártól,

„Aepiskopus agriensis“ szólla az kevélyen.

Danyi pedig egyet pislogott fél válról,

És szemére huzta kalapját le mélyen.

„Tekintetes uram, soh' se látott olyant.

Tán vadászni mennek, tele van kutyával,

Mert van benne eb is, kopó is, agár is,

Magával beszéltem a hintó urával.“

? * *

És ennek a szegény vén Danyi czigánynak,

Él mostanában egy nyalka unokája. . .

Az az, hogy nyalka volt huszonkét év előtt.

Mint Kossuth Lajosnak bátor katonája.

Ura a kit szolgál, szintén unokája

A Danyi nagyapó egykori urának,

És most képviselő érdemes hazafi,

Sok ilyent kívánánk a magyar hazának. *)

Egyszerű szobája ablakából nem rég. . .

Pal is épen bent volt, — így hívják legényét

Egy éktelenül felezifrázott legényt lát. .

Ki azt sem tudja, hogy merre hányja léptét.

„Ugorj csak le Palkó! szólt az ur. . kérdezd meg,

Kit szolgál e fickó, — ember e vagy állat?“

Palkó lesietett, és a mint kérdést tön,

Kapott ily — előtte — érthetetlen választ.

„Én heé a királyok egyikét szolgálom,

Mert az én nagy uram Rex'Fülekiensis“

Palkó pedig szaladt, és szájátva mondá:

Állat biz az uram, Grex Füleisiensis.

Joskó Zazravec
szénégető.

*) Ha igazat mond kend Joskó! jókívánságát mi is tiszta szívvvel tesszük sajátunkká.

Ludas Matyi.

Nyilt-tér.

Ezt a levelet emáncipált polgártársunk a Ludas Matyiban kívánta kiadatni, legyen meg tehát az ő akarata.

Tisztelt szerkesztő ur!

Ha ön jelenleg látná miként ülök az író asztal mellett, egész csodálkozását fejezné ki, képzelje kérem. előttem a miniszter elnök ur arczépe, melyre ha reá nézek önkénytelenül arcom a villámot utánozva fölsohajtok, adtál uram esőt de nincs köszönet benne; e savanyu rángatásoktól valamiként megszabadulva balra tekinték ott látom Cs. . . . Ellenőrjének egyik számát, a melyben suszterem a czipómet hozta haza. Beletekinték! oh bár ne láttam volna. Az első a min megakadtak szemeim „geschaefte lö zsidók és ide vetem ült esirke fogók!“ borzasztó, mit csináljak én szegény ember, ha a gazdagabb zsidók megharagudnak, kinek fogom majd eladhatni azon 73 drb. actiát, melyet Pi . . . oir actiáknak neveznek. De minden dolognak meg van a maga jó és rosz oldala, nekem vigasztalom az, hogy nem mind való az, mit egykoron a tollas zsidó a hátán hordozta, mit ö két krajezáros gyűrűkért és fülbevalókért elővarázsolt, a kakas nemes foglalkozását háborítva a szemét domb tömkelegéből, mit aztán elada egy geschaefte lö kupecz gyárosnak, ki is azt különféle variációkon körösztil vitte és készített belőle oly tárgyat melyre az Ellenőr szerkesztője ugrádozásait ledrukoltatta. Az már elvitázhatatlanul igaz, hogy azon papiros a melyre Cs. . . . ur vezérezikkét írta rongyból van, de azt is megengedi mindenki, miszerint a mit reá irt az is az.

Ugy ni, a mitől félttem bekövetkezett, megakadtam, ergó ugy állok mint Coriolán Róma előtt. De önmre gondolva, t. sz. ur gondolatom egy pillanat alatt befutja kis és nagy Ázsiát és eszembe jutja, hogy egykoron nagyon régen onnan jöttek be ös atyáik, kik ha föltámadnának nem ösmernének ezen elkörososult fattyu sarjdekban saját vérokre, hanem felsóhajtanának Ellenőr bosszuságára, széöne gegend schaumadiener, és vissza mennének megint aludni.

Igen nagyon örvendenék ha e levelem napfényt látna, hadd lássa Cs. . . ur, miszerint egy ide vetemült geschaefte lö zsidó nem csak hogy egy számlát tud magyarul írni, hanem ha ügye kívánja megfelelő az, még két lábban vagy hexameterben is.

Különben maradok szokott tisztelettel
alázatos szolgája

Rosenzweig Jonathán.

Kaufman an der „Donau.“

Zsiga pósta.

Furkónak: A Borsszem Jankóba való adoma. Küldje oda, attól még tisztelet példányt is kap érte, vagy talán miniszteri titkárnak és kinevezhetik.

Gunárosznak. De hiszen fráter! nem teszsz lövő a Borsszem Jankóba való arczátlansággal.

Majális Juniusban.

Motto: Ha jöttök: lesztek, ha hoztok: esztek.

Az általános világtromlás közepette „a pesti nemzeti dalkör“ és „a kereskedő ifjak társulatának“ áhítatos tagjai s a nagy publikum épülésére junius 25-én a budai szent berkek és ligetekbe

nagy bucsujárást

rendeznek, mely alkalommal következő jámbor dolgok fognak műveltetni:

Programm.

Éjjel:

1) Általános horkolási előkészületek.

Réggel:

2) 5 órakor „Talpra magyar!“

3) 5 és fél órakor általános áttalpallás a budai lánczhidterre, találkozás a budai „Hazafiság a nemzeti ségnek“ csarnoka előtt s annak nemzeti megcsodálása.

4) A zarándokok kara. Nagy induló — két lábon.

5) I. stáció: A „jaj de hünczut a né . . .“ (sváb) hegyen. Papramorgózás az „első fityinghez“ címzett „Savanydában“ (Sauer.)

6) „Az erdő szépe.“ Megszemlélteti minden igazlátó. Elmerengés a természetben.

7) 10 órakor II. stáció! Pihenés a „Torma“ fánál.

8) 1 órakor III. stáció: A „Disznófőnél.“ A has diadala. A „koplaló csárdában“ közös diszebed. A gyomrát senki meg nem terheli. Inni szabad annyit mindenkinek a mennyit meg bír. Jelszó: „Ma pénzért, holnap ingyen.“

Délután:

9) Nagy lelki gyakorlatok következő rendben: a) Róka körtáncz. Nagy látványosság. b) Liba menet — püspök falattal. Állattani mutató. c) Emancipáció-csárdás. Számatalan változatlansággal; zenéjét confundálta több pesti „handlé“, szövegét varrta néhány strickelő szabó, előadja sok dalár. d) Futások és futtatások. Rendkívüli eróművészeti előadások. Bukfenczek, tótágas és cigány-kerekék. A futások jeles tábornokok — mint Benedek és Le Beuf — által lesznek arangirozva. A futtatások kizárólag gyalog és két lábon történnek. Részt vehet minden bucsujáró. A futók kora: 18 és 81 év közt legyen. Termete: alacsony, közép, és magas közt váltakozzék. Súly: attól függ, mennyit koplalt az illető. Betétül és bánatpénzül egy Lónyai piczula leteendő. e) Ezzel kapcsolatban: Zsákban macskát ne árulj. Jelszó: Lassan járj, tovább érsz! Nyeremény: Sok semmi — kevés valami. A díjakat két kegyes honleány osztja ki. f) A jeruzsálemi bevonulás „Passió játék.“

10) Nagy magándal a „Portici némából“, előadja az összes nemzeti dalkör.

11) Nagy tüzi játék. Híres pyrotechnikusok rendezése nélkül. Az anyagok nagy részét az első magyar gyufagyár szolgáltatta a cél iránti lelkesedésből, pakliát csak egy krajczáron.

Legvégül:

12) Nagy szentjános áldás! „az utolsó garashoz“ címzett vendéglőben.

Nagyérdemű közönség! A karok egybevágó működése biztosított a Narrietes színház karmesterének tapintatos vezetése által. Hogy a közönség éber kedélye fentartassék s mindenféle álmássági kísértetnek ellenállhassanak: több híres professor felkérte, hogy valamiképp felolvasást ne tartson, hanem e helyett inkább otthon ő aludjék.

A rend fentartása szintén biztosítva van: miután a fővárosi rendőrség távol marad. A ki 150 oszt. ért. Péterfillérrel járul a közczélhoz, az Sámson Sándor ur kereskedésében (Lipót utca 12-ik szám) vagy Krenner Károly urnál, liszt raktárában (Deák Ferencz téren) egy jegyet kap, bezárólag 23-ig estig) s ezért a „koplalóban“ a programm 8-ik pontja értelmében közönséges ebéddel tilheti meg az ünnepet. A visszajövetelnél azon elv szem előtt tartandó: „Jobb kocsin menni, mint gyalog jönni.“ A ki ezen bucsujárásban részt vesz, mind azon bünei megbocsájtatnak a melyeket el nem követett.

Felolvasó szerkesztő és kiadó tulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY.

Pest, 1871. Nyomatott a „Magyar Nyomda“ betűivel, (Lipót-utca 11. sz. a.)